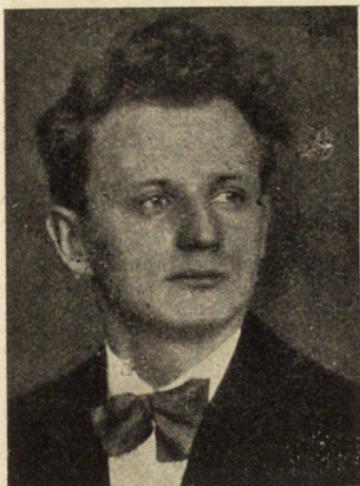

Кемпфъ, Вилхелмъ—Kempf, Wilhelm —значителенъ пианистъ, органистъ и компонистъ, род. 25 ноемвр. 1895 въ Йютербогъ, като гимназистъ учиъ при Хер. Бартъ пиано и Роб. Каунъ теория, после въ Берлинската висша

Вилхелмъ Кемпфъ

музикална школа, дето получава 2 Менделсонови премии, отъ 1924 е директоръ на висшата музикална школа въ Шутгартъ. Творби: 2 симфонии; Пролог къмъ Клайстовата Hermannsschlacht и симфоничната поема „Загубениятъ рай“—за оркестър; Дивертимъ за камероркестър; единъ концертъ за пиано съ оркестър; 2 струнни квартета; квартетъ за флейта, цигулка, виолончель и пиано; 3 сонати; 2 фантазии и вариации за пиано; една солосоната за цигулка; една соиата за органъ; „Отче нашъ“, за алтсоло и несъпроводенъ хоръ—Te Deumъ; „Пъвецът и майката земя“ за алтъ соло, смѣсень хоръ и оркестър; „Сценическа мистерия за раждането на Спасителя“, „На ранната Хаурова смърть“—за мажки хоръ и оркестър; „Вечерна фантазия“—за пѣние, виола и оркестър; женски хорове, пѣсни, клавиркоцерти; „Единъ танцъ на смъртъта“ (1931), операта „Кралъ Мидас“ (1931) и др.

Кентонъ, фр. quinton — име на единъ старъ видъ цигулка, строяща се g, c', e', a', d².

Кентюпль крошъ, фр. quintuple croche — видъ нота въ форма на осмина, но съ петь байрачета на дръжката=стодвадесетосмина нота.

Керекиаро, Юлиусъ—Kerekjáro, Julius — унгарски цигулковъ виртуозъ, род. 1898 въ Буда-пеща, ученикъ на Хубай въ таможната музикална академия, концертира въ Европа и Америка съ голѣмъ успѣхъ, дължащъ се изключително на съвръшената му техника.

Керубини, Мария, Луиджи—Cerubini, Maria Luigi — бележитъ опера и църковенъ компонистъ, род. 14 септ., 1760 въ Флоренция, умр. 15 мартъ 1842 въ Парижъ; първите занятия по музика започнали съ баща си (музикантъ въ театъръ Пергола), следъ като се ползва отъ заниманието на още двама учители, съ поддръжката на Тосканския великъ херцогъ, постъпва въ консерваторията въ Болоня, дето проучия падре Сарти е билъ неговъ учителъ. Отъ него той усоява напълно строгия стилъ на Палестрина и овладява изкуството на контрапункта, както никой следъ Баха. Първата му опера Quinto Fabio (1780) бива последвана отъ цѣла редица други, отъ които: „Демофонъ“, Елиза“, „Медеа“, „Водоносачъ“, „Фаниска“, „Пигмалионъ“, „Бланшъ отъ Провансъ“ и „Али Баба“ съставляватъ най-важните етапи отъ неговото развитие като опера и компонистъ. Следъ като води единъ продължителенъ животъ на компонистъ съ колебливъ успѣхъ, обикаляйки всички голѣми италиянски оперни сцени, 1784 бива призванъ въ Лондонъ, дето пише две опери, и бива назначенъ за кралски придворенъ компонистъ, но по настояване на Биоти отива въ Парижъ, където, 1788, следъ едно малко пребиване въ Неаполь, се установява на продължително мѣстоожителство, и кѫдето започватъ истинските му голѣми успѣхи. Тукъ поема директорството на Италиянската опера, а отъ 1795 бива назначенъ преподавателъ и инспекторъ по обучението въ консерваторията, живѣйки при една постоянна материално стѣсненостъ.